

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap augusztus 6^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy közös mulatság kellemetlenségei.

(Folytatás.)

De milly ritka a' felhőtlen nap! Milly ritka a' keserűvel nem vegyült gyönyör! — Lakában képzelhetlen békétlenséggel várja Claudius augusztus 24-dikét. — Nyugtalanságában hinni kezdé, hogy a' nap több mint huszonnégy órából, 's egy óra több mint hatvan perczből áll. Főleg, a' 23-dikről 24-dikre viradó éj egy századnak tetszik előtte. Agyában nyugtalanul forgott; helyét változtatá, 's ismétlő óráját legalább százszor ütteté. Végre feltűnt a' koránybibor. Az ég tiszta, 's az idő barátunk kívánatinak megfelelő. — 6 órakor felöltözék, 8 órakor a' társasági tagok kiszabott részeiket hozzák-el, 's asztalra rakák. — A' galamb-pástétomot gondosan szürke papirosba takarják. Aston család kappanai 's füstölt nyelve Thomas ur borai mellett foglalnak helyet; Wrench ur 's fija sonkájának miss Snubleston gyümölcsös kosara tisztelkedik. Minden részvényes pontosan lefizeti élelemszeri adóját. Minden rendén van, csak egy zavarja Johnston ur örömét, az t. i. hogy szemén az átkozott kötést kénytelen hordozni, melly a' Themse parti fölséges tájt nem engedi egész festőleges szépségben látni. — A' hangverseny személyzete a' nagy áriát, hangversenyt, 's romanczot legalább százszor átpróbálá; Richard Jakab megígérte eljövetelét. Ez alatt az óra 9-et 10-et üt, 's még senki sem mutatja magát.

„Sarah! édesem! — mond Claudius, a' tengeri apály idejét elmulasztjuk — 's kinzó nyugtalanossággal néze 10-et rég meghaladt ismétlő órájának hosszú mutatójára. Most kopognak. Aston ur 's hitese jó fiával Fridrikkel. Ismét kopogás; Thomas baronet családja érkezik; mindjárt utána ifjabb Wrench ur.

„De hol marad ura atyja? — kérdé mistress Johnston az ifjút.

„Papa ezerszer engedelmet kér elmaradásaért — közbe szól ifjabb Wrench ur buta mosolylyal — Dilborough hercegnőhöz hívták fogat huzni.“

Ez nagy csapás volt; mert, mint tudjuk, idős Wrench ur vidor szeszélyes aggastyán, kinek elmés ötletei 's finom tréfái körülte mindenkibe mintegy életet lehelének: míg fija, ki egyedül atyja iránti tekintetből hivaték, legunalmasabb személy volt. — E' bal eseményt még csak eltűrte Claudius. — Most, végre, megjelen miss Snubleston is; de ah! kocsí nélkül.

„Nem akartam elhozni a' kocsit — mond beléptében barátságos tekintettel — mert azt maga is átláthatja, édes mistress Johnston, hogy a' kosarak csiszolása ártalmas a' festéknek, 's hogy valót szólnjak, rugóihoz sem bízom!“

Kárpótlásul kedves Cupidóját hozá magával miss Snubleston, egy kis morgó veszekedő becskét, mely urnéjától nyert reggelijét ma nem emészthetné-meg.

„Képzélje csak mistress Johnston — mondá — a' Cupidót asztalra téve, szegény állat egész éjjel gyomorgörcsben sinlett; a' világnak minden kincseért sem hagyhattam volna hon!“

Cupido igen kellemetlen vendég volt a' közös mulatságnál, 's különösen Claudiusnál, ki boszúságának nyilvános jeleit is adá; mert miss Snublestont kocsija nélkül, 's Wrench Károlyt atyja nélkül igen kevésbe, vagy éppen semmibe sem vette. Azonban nem maradt egyéb mód, mint más kocsí után látni. — Egy bérkocsit fogadtak tehát, 's a' bele rakott élelmi szereket egy inas felügyelése alatt a' westmünsteri hidhoz küldék.

„De az egekért! hol marad ennyi ideig Samuel bátya barátjával? Majd elkészünk, 's az apály óráját elmulasztjuk!“ — kiált a' békétlenség hangján Claudius.

Alig végzé szavait, midőn Samuel Richard Jakab barátjával betoppant. Ezen utósó a' dámákat illedelemmel üdvözlővén, Claudiushoz lépett, kinek kezét erősen megszorítá.

„Phoebusnak mosolygó derült arca! — mond Johnston, ki széles tudományiról sokat akart Jakabbal képzelgetni — tiszta fellegtelen napot ígér.“

„Bizonynyal — felelé ez — csakhogy Phoebusnak mosolygó derült arca nem hasonlítható némbereinkéhez; nem mindig tartja-meg ígértét, 's ma este még setét arcot is mutathatna.“

„Ah! felséges! felséges!“ — kiálták egyhangúlag a' dámák.

„Látod — mond Samuel bácsi — győzelmes tekintettel Claudius fülebe sugva — látod, Richard már kezdi.“

Most a' diszes vendégsereg kalapot 's kesztyűt vön, utját a' hájához folytatandó.

„Itt van fuvolyád?“ — kérdé fiját mistress Aston.

Fridrik fuvolyája nem hiányzott.

„Ah, ég! — felkiált hirtelen miss Amelia — sem a' romanczot, sem Medea jelenetét nem találom; bizonynyal honn maradt.”

Most vége szakadt Claudius türelmének; mert nézete szerint e' két darab nélkülözhetlen volt a' mai mulatsághoz; e' kettőnek elhagyása az egész hangverseny tartalmát semmivé teendé.

„De az apály, az apály sir' Thomas! — mond ennek elkeseredve, ki a' honn feledtekért inast javasla küldeni — tudja-e ön, hogy már 11 óra?”

De ez mind sikeretlen volt. Szózatok többségével sir' Thomas nyert, 's a' honn feledt hangmükért inas küldeték. Claudius kinzó állapotját kiki képzelheti. „Az apály! az apály!” — kiálta a' több izben órájára tekintő. Ez alatt megérkezik az inas is, kinos 35 percz után, a' romanczczal 's Medea jelenetével. Most indultak, de ah! már a' küszöbön megáll a vándorcsapatunk. Aston asszony szolgálója zavart tekintettel jó urnéjának jelenteni, hogy fija jobb kezén hüvelk ujját erősen megmetszé. E' hir sújtó teher volt a' gyengéd anyának; kedves fija sebtét ön szemével akarja látni, 's erősítve, hogy utját husz percz alatt végzendí, nyilsebességgel elrohant. Minden nyelv, ecset, 's toll elégtelen Claudius barátunk ütközését lerajzolni, kinek zavara még inkább nevedek, midőn miss Astont Károly fiacskájával látá visszatérni. Egy hét éves ocsmány gyermek volt ez, kinek himlő-szaggatott arczán két vörös szegélyű csepegő szem üté tanyáját, idétlen fejét veres haj sövényzé körül. Iszonyú darab vajas kenyérrel lépett a' társaságba; szemeiből kenyérrel töltt tátott nagy szájába csorogtak könnyűi.

„Szegény Károlyka! — mond a' gyengéd anya — keményen megsérté magát; sirását csak azon ígérettemmel csendesíthetém, hogy magammal hozom: de előbb megígéré, hogy magát tisztességesen viseli. Ugy-e, édes Károlykám, nem pajzánkodol? No, csak ne sirj már!”

Az ezen intés által felboszontott Károlyka, tizszer iszonyabban ordita, mint eddig. A' társaságnak minden tagja, szív mélyéből kíváná a' kellemetlen vendéget száz óranyi távulságra; különösen Samuel bácsi kitünőleg boszongodék a' gyermekre és kutyára. Végre harmadszor indult-meg a' karavan. Johnston-ék, Samuel és Richard egy bérkocsin az utósereget képezék. — De egy utza-szegleten hirtelen eszébe ötlik mistress Claudiusnak, hogy a' violavizet, melylyel férje szemét borongatá, honn feledék, 's hogy e' víz nélkül nyugott nem lehet.

„Ne aggódj édesem! szemem sokkal jobban van!” — felelé Claudius. — De mistress Johnston e' részben nem hallgatott az okosság szavára.

„Tudod, szerelmem! — mond a' nő leggyengédebb érzettel — az orvos minden órára rendelé szemednek borongatását. Nézze csak Richard ur, mi gyuladásban van szeme. Kocsis, kocsis! megállj!” kiálta magán kívül a' gyengéd nő.

Claudius ellent nem állhata nője kívánatának. Kiszállta, 's visszasietett. Szerencsére még nem messze haladtak, és a' viz kéznél volt. Nehány percz mulva Claudius visszatért, és a' bérkocsi lassan ügetve tovább gördült.

„Mi kiállhatlan büz! — felkiált Samuel bácsi, orrát befogva, — mintha fokhagyma! —

„Ez a' legdicsebb lyoni kolbász szaga: most vettem — mond Richard elégült mosolylyal — semmi sem ingerli inkább az étvágyat; ezt ön is megfogja vallani, Samuel ur, az ebédnél.“ Csak ugyan elő is voná egy darab papirosba takart kolbászát.

„Puah! tegye-el édes barátom — ha ájulásba nem akar döntni — tegye-el, vagy, még jobb, hajtsa pokolba.“

„Apropo édes nagybácsi! — kérdé mistress Johnston, mig Richard kolbászát elrejté — nem feledé honn etui-jét.“

„Itt van!” — mond Samuel, 's győzelmes tekintettel elővoná a' Richard kolbászához hasonló nagyságú 's papirosba takart etui-t. Többi társaik már a' westmünsteri hid alatt volt sajkában várakoztak barátinkra. — Két órát késtek, mint a' hajós mondá; 's ez okból két órát viz ellen voltak evezendők.

„Tudtam előre! — mond a' vigasztalhatlan Claudius.

A' sajkába lépés perczében Richard Samuel bácsi zsebébe dugá kolbászát, mellyből előbb vörös szattyán etui-jét kivoná. E' csint, mellynek tökéletesebb végrehajthatása végett Samuelt oldalba dőfé, hogy figyelmét elvonja, olly ügyességgel végzé Richard, hogy Samuelnak sejtménye sem volt a' történttekrül.

„Pokol nyeljen-el! — sugá Richard e' szemfényvesztést kedvtelve néző Claudiusnak — ha hozzá nem szokik Samuel a' fokhagymaszaghoz.“

Alig indult-el a' sajka, a' parton egy nagy, iszonyúan vonító ujhollandi szelindeket pillantának-meg.

„Ez az én Carlóm — szól hirtelen Richard. — Pestis hordja-el! Észrevétlenül utánam jött. — Kormányos! partra a' hajót, hadd vigyem haza!” — Most e' szavakkal a' dámákhoz fordult: „inkább öt ujjamat veszteném-el, mint e' kutyát; ötven guiné-ért meg nem válnék tőle. — Szegény Carlóm! — olly szelid, engedelmes állat, minőt ritkaság látni!”

E' szavak értelmét kiki elértheté, de mit volt tenni? Vagy Carlót kelle magukhoz venni, vagy Richard-tól megválni. Igaz! — kellemtelen választás volt; mert különben is kancsal szemmel nézett két

vendég volt már a' sajkán, a' kis Károly 's miss Snubleston uszkárja. De Richard vidorsága 's kellemessége elfeledtetheté Carlo társaságát; 's miután Richard még biztosítá is a' társaságot, hogy Carlója szelid, mint bárány — egyes akarattal a' hajó orrába rakott élelmi szerekhez rendelék őrnek. — Hálája bebizonyításaul a' sajkára szökő Richard olly erősen taszítá azt el a' parttól, hogy szinte felfordult. Samuel bácsi barátja ez által társalgó kellemeinek próbáját akará nyilvánítani; de tréfáját szerencsétlenségére nem kedvelék, 's a' rémült dámák egyhanggal megkérék őt a' hasonló tréfák elmellőzésére. Hogy e' kis bakot jóvá tegye, bohócunk elménczkedni kezde, és szójátékokban mutatá ügyességét.

„Tudja ön — mond, mistress Astonhoz fordulva — mi különbség van lord Aston és sir Thomas között? Az alelnökné „nem“mel felelt.

„Egyik — felelé Richard kaczagva — előbb cancellár lön, 's aztán terjeszte fényt; másik előbb készíté fényt, mint gyertya-gyárnok, aztán emelkedék-fel.“ — E' pontban, szokása szerint; hüvelkével Sámuel oldalba döfé.

Kiki átláthatja, hogy Thomas-családot e' tréfa nem mulattatá. Bohócunk azonban mibe sem vevé a' baronet komorságát. Még egy hasonló finomságú tréfaár ömlék-ki ajkain, 's koronként két értelmű szavai megpiuiták a' nőnem arczát; de ez mind nem gátlá a' nőnemet attól, hogy őt kedves kellemes férjfiúnak tartsa.

„Ki ez a' Richard? — kérdé miss Snubleston lassú hangon mistress Johnstont — szerfelett udvari 's kellemes férjfiú! — E' szóknál ajkai nyájas méltósággal mosolygának.

Miss Amelia véget vete Richard tréfájának; mert a' vauxhalli hidhoz közelgve, a' hangverseny megkezdését jelenté. — Claudius, Amelia javalatát szokott beszédességgel pártolá; mert a' társaság rendszeres határozása következésében a' hangversenyt e' hid alatt kell vala elkezdeni, 's e' megjegyzésénél a' kék papirosba szorgosan takart hangversenyi jegyzéket elő is voná. Amelia azonban minden jegyzék ellenére kitért már az inas által hozott kottát.

„Ah egek! — riad-fel Amelia. — E' veszélyt jósoló „ah egek!“ felkiáltásra, minden arczon zavarodás mutatkozik.

„Már nem ocsmányság-e illy sok tanulás, illy sok fáradás után?“

„De micsoda? — kérdé Claudius élénken — kinzó padon ülünk!“

„Nem Medea jelenetét hozzák; ez más hangmű!“

„Hogy is lehetsz olly feledékeny, Amelia?“ — mond lady Thomas epével.

„Hátha kotta nélkül énekelné Amelia kisasszony a' jelenetet!“ — közbe szól Aston Fridrik.

„Lehetlen monsieur Fridrik; kotta nélkül nem tudok énekelni!“

„Énekeld hát a' mit hoztak.“

„De hogy énekeljem, mama? — viszonzá a' kis slró Amelia — hisz' ez „Ördög Robert“ ouverture-je.“

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. Pesten aug. 2-án hosszas mell-vizkórságban, élete 74-dik évében hunyt-el mgos Nagy-Kállói Kállay Péter ur, cs. k. aranykulcsos. Hideg tetemei Solymárra vitettek, hol aug. 4-kén az ott levő sirboltba örök nyugalomra helyeztetek. — Kesergik elhunytát: hitese m. Kesseleőkői Majthényi Lucia asszonyság; — gyermekei: Nagy-Kállói Kállay Péter n. Szaboos vármegye alispánja; Karolina (N. K. Kállay Leopold, több n. vgye táblabírájának hitese); Antonia (Pachói és Csókai Marczibányi Lőrincznek ns. Nyitra vgye alispánjának nője); Johanna (Kesseleőkői idős Majthényi Florián, több t. n. vgye táblabírájának hitese) — végre unokái: Gusztáv, néhai N. K. Kállay Ágoston fija, és Ákos, Anna, Emília, Karolina, 's Augusztina, néhai N. K. Kállay Aloyz árvái.

ORSZÁG-'S NÉPISMERTETÉS.

A' muzslai lakosok Esztergam vármegyében.

(Folytatás.)

Nyakukon gyöngy vonul 6—8 sorosan, jobbra gránit-féle vágott (metszett) üveg; látszik fekete, kék, fehér, 's más színű is. Némelyek szalag bokrot kötnek gyöngyök elejébe, legkivált tánczra, 's ez kölöncznek neveztetik.

Nyakkenőjük köznapon kéklencsés, ünnepen fehér, jószíni (bécsi piros) virágos, vagy szitássalmű (kék-vörös, kavé-lila, fehér-rózsza csik és koczkákkal) a' legszebb vegyületben. A' felső alatt többnyire két három más keszkenő lappang, mert szeretnek testeseknek látszatni.

Testen legalul félinget és pentelt viselnek. Nyáron rekli nélkül járnak, 's akkor ünnepnapon félingök patyolatbul van; egész karjokon bő uj lebeg; kék lémecczel fedetik a' ránczok vége; a' lémecczen túl fodor, olykor esipke vagy himzet. Némelyeknek inge sipújjú vagy franczia szabatu, melly fenn bő, alant szűkebb ujjú. Szűkebb része sárgán vagy feketén himeztetik, 's lémecc nélkül fodorral végződik. A' lémecc piros vagy zöld pántlikával köttetik össze. Hétköznapi félingök házi vászonból készül, 's végig nyílt ujjú, mellyet munkaközben föltürnek.

Féling fölött pruszlik (mellény) diszlik, hosszú derekú, leginkább jó színű; van zöld selyem is ezüst rojtra, vagy kék aranyra, virágos selyem, fekete bárson aranyra, virágos vörös bárson, 's más féle. Elöl 5 ezüst, vagy ezüstös kapocscsal foglaltatik egybe, hátulján pedig rá varva a' puffandli, melly két kar vastagságú vánkoscábul áll. Rendeltetése az, hogy részint a' fölébe kötendő szoknya és kötény le ne csusszék, részint hogy a' derekalt puffassza.

Hivesebb időben, vagy hétköznapi csinos öltözetül szolgál a' mente és rékli. A' mente csak idősbek viselete; sötét kék vagy fekete posztóbul

készül, tomporig ér, keeske - prémes, elől-hátul ezüst vagy világos kékkel zsinórozva, mit szarkalábnak hívnak, 's innen az egész mente szarkalábos mente. Ez már lassanként kikopik a' divatbul. — Közönségesb és igen helyes viselet a' sujtásos rékli; készül sötét kék posztóbul; fekete, vagy más színű ritkaság; nagy gallér kerül rajta a' vállak fölött, melly ujjának hajtókáival együtt ezüst zsinórral, vagy is sujtással szegetik (valamint a' sámon ülő asszony-képen látható); elől két sorosan 6—7 ezüstös gomb díszesíti: béleltetik báránybőrrel; hátul 6—8, vörös szegélyű tarajráncz duzzád. Ebben igen derekek pór menyecskeínek.

Pentel fölött 3—4 testesítő szoknya függ. Közönséges a' festett gyolcs. Ünnepiesebbek: kék jó színű, kávé színű, chamoi, (valamint rajzunkon a' leányon látszik, ibolya színű virágokkal) zöld, rózsza, esikos, koczkás, virágos, kék camelot (drága menyegzői, 's avatási szoknya) fehér alapú kék virágú is igen hordatik (mint sámon ülő asszonyunkon), és mindenféle karton, vörös jószin, vörös dikta (kanna vászon.) A' szoknya ezer rendes és rendetlen ránczba szedetik, a' hosszú derekban, kidudorodó puffandlijok fölébe köttetik. Minden szoknya oldalán egy zseb rejteng.

Szoknya elejébe kötény függesztetik, melly soha sem virágos vagy tarka, hanem egy színű. Legünnepiesb a' tiszta fehér, és pedig vagy lenesés patyolat, vagy kvarrott (valamint rajzunkon a' leányon láthatni). Ezen kívül sötét és világos kék, fekete is divatozik. A' kötény egészen lelóg, 's hőségével csaknem egészen eltakarja a' szoknyát. A' kéket lilium színű, a' fehérret vörös vagy kék szalaggal előre övedzik bokor kötésre. Néha 2—10 hajtást szegnek alul (álló menyecskeknél kötényén két illy hajtás látható.) Sok kék kötény ki van tökmagozva (zangerlt.)

Az ifjabb menyecskek piros csizmát hordoznak, vagy vörös steklis feketét. Nagy ünnepen vörös bokás kék harisnyát is pillangós vörös papucsos (láthatni a' heverő menyecske rajzán.) Meztláb soha sem mennék templomba, vagy tisztességesebb helyre; készebbek inkább kölcsönözni csizmát.

Télen vakandorrú 's piros szegélyű fekete kesztyűt hordoznak, melly ujtalan, és csupán a' hüvelknek van egy nyílása. Legujjabban azonban az újjas kesztyűk is divatba jönnek. Korosabbak tuszlit (Stutzel) hordoznak.

Az öregebbek csak a' jegy-gyűrűt hordozzák; hanem a' menyecskek tízet is elhordoznak, és pedig többnyire bal kezök két közép ujján. — Az asszonyok elválaszthatlan kincseinek egyike a' nagy folióban levő „arany korona“ című imádságos könyv, bőr-kötéssel, aranyzásokkal cifrázottan, mellyet zsebeskenőjökkel hónuk alatt hordoznak.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Szumatrai házasságok. — Szumatrán a' törvényes házasságnak háromféle nemét találhatni-fel. Első rendbelinek akkor neveztetik, ha a' férj a' leányt atyjától megveszi, 's őt mint rabszolgáját tekint. — Második rendbeli akkor, ha az asszony veszi a' férjet, kivel úgy bánhatik, mint rabszolgájával. — Harmadik rendbeli a' házasság, ha egyik sem veszi a' másikat, 's mind a' kettő egyenlő joggal bír. Valamelly pajkos író e' tudósítást

azon megjegyzéssel fejezi-be, hogy a' másod rendbeli házasságok minálunk sem ritkán fordulnak elő.

Chinai nyelv tanítószéke. — Ő felsége az orosz császár, a' nyilvános tanítás miniszterének előterjesztése következtében, a' kazani egyetemenél egy tanítószéket alapított a' chinai nyelvet tanulni vágyók számára. Tanítónak meg van hiva Danül ur, a' jlatontowski kolostor archimandritája, ki Pekingben hosszabb ideig, a' chinai nyelv tanulására fordítá szorgalmát. Fizetésül évenként 4.000 rubel van számára rendelve; azon felül, chinai nyelven írt 's Pekingben öszveszedett, részint nyomtatott részint kézirati munkák gyűjteményeért 5000 rubelt nyerend. — A' kazani egyetemenél még más napkeleti nyelvek is taníttatnak különös tanítók által, ugymint: az arab és persa, török, tatár, 's mongol nyelvek. Jelenleg pedig egy buráti Lama utmutatása szerint egy fiatal tanuló készül, ugyan a' kazani egyetemenél felállítandó tibeti nyelv tanítói székére.

Feleség eladás. — Majus első napján, bizonyos Garth nevű kovács, Londonban, egy schillingért eladta feleségét. Későbbén vissza vette őt, de hamar megbánván e' tettét, másodszor is eladá azt egy házas embernek fél koronás tallérért. — A' vevőnek véletlenül oda érkezett hitese hevesen ellene szegült e' vásárlásnak, 's nem sokára igen durva jelenet fejlék ki e' mivelten emberhez éppen nem illő cselekedetből, melyet azonban a' Londoniak nagy száma különös tetszéssel szemlélgetett.

EMLEKMONDÁS.

Rideg élet.

Mi az élet remény nélkül?

Egy holt, egy éláott kincs,

Mellyben senki sem részesül,

Mellynek semmi haszna sincs.

Mi az élet öröm nélkül?

Pusztá, mohos temető,

Mint a' liget virág nélkül

Olyan kellemetlen ő.

N. ZERDAHELYI L. után K. H. K. J.

S z i v. Különös az emberi szív! — Vannak hurjai, melyek olly mélyen rejtettek, hogy ritkán pendülvén-meg, szinte nem létezőknek gondoljuk őket.

B. JÓSIKA MIKLÓS után S. Karolina.

Gondolatok. Győződj-meg a' felől, hogy az elmebeli munka vagy a' tudományos genius resultatumai állandók és el nem veszhettek.

SZEMERE (1834. Aurora) után —

A' boldogtalannak munkás kintója a' képzelet.

Tedd ritkává magadat, 's becses léssz.

Az a' legfontosabb 's elhatározóbb időszak a' ifjú életének, midőn világba lép, és szunyadozó érzeteit, fejének még holt tudományát, élökké tenni akarja.

FÁY után D. E.

Visszás rejtvény.

Van hegynek, fának, van gömbölyű szikla-toronynak
Olvasd visszáról, 's akkor is im azon egy.

Előbbi rejtvény: serleg.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.